

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 124.

Ottende Session.

37te Møde.

Mandagen den 26de Januar Aften Kl. 7.

(Forts.)

Ordføreren: Den sidste ærede Taler har meget stærkt udtalt sig mod at gaae til Randers, og hans Motiv dertil har navnlig været, at hvis Randers virkelig var et saadant Eldorado, vilde den Entrepreneur, som fik Bevilling til den øvrige Bane, naturligvis ogsaa nok for egen Regning lægge en Forbindelsesbane til Randers, hvorved man altsaa uden nogen Rentegaranti vilde opnaae det Samme, som man fra andre Sider har meent, at man skulde opnaae ved en større Rentegaranti. Ja, hvis det virkelig er Tilfældet, at en Bane til Randers betaler sig saa ganske fortræffeligt, saa kunde det jo nok være, men der gives dog en Middelvei mellem aldeles at ignorere Landet og Oplandet der og at bygge en heel ny Jernbane dertil; thi man kan dog tænke sig den Middelvei, at Banen over Randers betaler sig meget bedre end den anden Deel, saa at den behøver slet intet eller maaskee et meget ringe Tilskud, men derfor faaer man ingen Entrepreneur til at bygge den, man faaer ham ikke til at gaae ind paa den, selv om den var nogentunde skiftet til at give 3, 3½ eller 4 pCt., det var ikke tilstrækkeligt til uden nogensomhelst Rentegaranti at faae en Entrepreneur dertil. Det er en egen Sag for en Entrepreneur, der har faaet anvist en Sum, som er tilstrækkelig til at faae bygget en vis Bane, paa eengang at gaae en anden Vej — selv indrømmet, at det vilde betale sig bedre at bygge en Bane fra

Marhuus til Viborg, der gik østligere, istedetfor en, der gik vestligere — det er en egen Sag, siger jeg, for en Entrepreneur, hvem der er sikret 4 pCt. for Anlægsomkostningerne, pludseligt at forlade sit Anlæg, fordi han antager, at det vil indbringe noget Mere at gaae en anden Vej. Er det Mening, saa behøves ingen Rentegaranti, men kun en Concession; thi Entreprenøren vil ikke forlade det Anlæg, hvorpaa han har faaet Rentegaranti, for at faaste sig ind paa en ganske anden Vej, hvor han ikke mere er sikret. Gaaer han derimod den vestlige Vej, da troer jeg rigtignok, at han lader være at bygge Banen til Randers; thi denne Længde er saa stor, at det ikke vilde kunne betale sig. Men jeg kommer nu til et andet Punkt, som den ærede Rigsdagsmand har berørt, og hvor han med stor Styrke har udtalt sig om, at det var mere end tilstrækkeligt at have 6 Millioner. Jeg er ikke selv saa grumme meget Ingeniør, idetmindste ikke saameget, at jeg for min Person vil paa tage mig at bygge for de 6 Millioner. Maaskee Andre ville gjøre det; men jeg troer ikke, at man kunde være tjent dermed. Men i alt Fald maa jeg paa det Bestemteste modsigge, at man efter de Talstørrelser, den ærede Taler har lagt til Grund, kan komme til en saadan Beregning. Den allerførteste Vej fra Marhuus til Viborg er 10 Mile; regnet til 360,000 Rd. pr. Mill, bliver det mere end 3½ Million. Den nærmeste Vej, som det er muligt at gaae fra Viborg til Struer, er — det er vanskeligt at sige det nøagtigt, da der ikke foreligger bestemte Maalinger — omtrent 8 à 8½ Mill, hvilket giver ikke under 3 Millioner; altsaa bliver det Hele ikke under 7½ Million (Tælling: Det er for meget!). Nej,